A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2017. május 16.* [i]

„Gazdaság- és monetáris politika — Hitelintézetek prudenciális felügyelete — Az 1024/2013/EU rendelet 6. cikkének (4) bekezdése — A 468/2014/EU rendelet 70. cikkének (1) bekezdése — Egységes Felügyeleti Mechanizmus — Az EKB hatáskörei — A nemzeti hatóságok által való decentralizált gyakorlás — Hitelintézet jelentőségére vonatkozó értékelés — Az EKB általi közvetlen felügyelet szükségessége”

A T-122/15. sz. ügyben,

a **Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank** (székhelye: Karlsruhe [Németország], képviselik kezdetben: A. Glos, K. Lackhoff és M. Benzing, később: A. Glos és M. Benzing ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik kezdetben: E. Koupepidou, R. Bax és A. Riso, később: E. Koupepidou és R. Bax, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: H.-G. Kamann ügyvéd)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviseli: W. Mölls és K.-P. Wojcik, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) 6. cikkének (4) bekezdése és 24. cikkének (7) bekezdése alapján hozott 2015. január 5-i ECB/SSM/15/1 EKB-határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott keresete tárgyában, amely határozatban az EKB elutasította annak megállapítását, hogy a felperes az ugyanezen rendelet 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett kevésbé jelentős szervezetnek minősül,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács),

tagjai: M. Prek elnök (előadó), I. Labucka, J. Schwarcz, V. Kreuschitz és F. Schalin bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2016. szeptember 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

1 A felperes Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank Baden-Württemberg tartomány (Németország) befektetési és fejlesztési bankja (Förderbank). Közjogi jogi személy, amelyet a Baden-Württemberg tartomány tartományi hitelbankjáról szóló törvény 1. §-ának (1) bekezdésével hoztak létre, és amelyben kizárólag Baden-Württemberg tartomány rendelkezik részesedéssel.

2 2014. június 25-én az Európai Központi Bank (EKB) lényegében arról értesítette a felperest, hogy az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.; a továbbiakban: alaprendelet) 6. cikkének (4) bekezdése alapján a felperes a jelentősége folytán az EKB kizárólagos felügyelete alá, nem pedig az egységes felügyeleti mechanizmus (SSM) szerinti megosztott felügyelet alá tartozik, és felhívta észrevételei megtételére.

3 2014. július 10-én a felperes különösen az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése és az Egységes Felügyeleti Mechanizmuson belül az Európai Központi Bank és az illetékes nemzeti hatóságok, valamint a kijelölt nemzeti hatóságok közötti együttműködési keretrendszer létrehozásáról szóló, 2014. április 16-i 468/2014/EU EKB-rendelet (HL 2014. L 141., 1. o.; a továbbiakban: SSM-keretrendelet) 70. és 71. cikke értelmében vett különleges körülmények fennállására hivatkozva vitatta ezt az elemzést.

4 2014. szeptember 1-jén az EKB határozatot fogadott el, amelyben a felperest az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett jelentős szervezetnek minősítette.

5 2014. október 6-án a felperes az alaprendelet 24. cikkének a felülvizsgálati testület és eljárási szabályzata létrehozásáról szóló, 2014. április 14-i EKB-határozat (HL 2014. L 175., 47. o.) 7. cikkével összefüggésben értelmezett (1), (5) és (6) bekezdése alapján kérte e határozat felülvizsgálatát. 2014. október 23-án szóbeli meghallgatást tartottak a felülvizsgálati testület előtt.

6 2014. november 20-án a felülvizsgálati testület véleményt bocsátott ki, amelyben megállapította az EKB határozatának jogszerűségét.

7 2015. január 5-én az EKB elfogadta az ECB/SSM/15/1 határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat), amely hatályon kívül helyezte és felváltotta a 2014. szeptember 1-jei határozatot, fenntartva a felperes jelentős szervezetként való minősítését. Az EKB lényegében a következőket hangsúlyozta:

– a felperes jelentős szervezetként való minősítése nem állt ellentmondásban az alaprendelet céljaival;

– a szervezet kockázati profilja a szervezet minősítésének a szakaszában nem bírt jelentőséggel, és az SSM-keretrendelet 70. cikkét nem lehetett úgy értelmezni, mint amely az alaprendelet által alá nem támasztott kritériumokat foglal magában;

– még ha feltételezzük is, hogy úgy ítélte meg, hogy a felperes esetében különleges körülmények álltak fenn, szintén vizsgálnia kellene, hogy az ilyen körülmények indokolják-e a felperes kevésbé jelentős szervezetté való átminősítését;

– az SSM-keretrendelet 70. cikkének (2) bekezdése alapján a különleges körülmények fogalmát megszorítóan kellett értelmezni, ebből következően pedig valamely „jelentős” szervezet „kevésbé jelentős” szervezetté való átminősítésére csak akkor kerülhetett sor, ha az EKB közvetlen felügyelete nem volt helyénvaló;

– az arányosság elvének az értelmezés érdekében való figyelembevétele nem kötelezheti annak vizsgálatára, hogy az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdésében szereplő szempontok valamely szervezetre való alkalmazása arányosnak minősült-e, és a jelentős szervezetnek való minősítés „helyénvaló” jellegére irányuló vizsgálatát nem lehetett egyenértékűnek tekinteni az arányosság ilyen jellegű vizsgálatával;

– a nemzeti felügyeleti keretek megfelelő jellege és azoknak az emelt szintű felügyeleti standardok alkalmazására való alkalmassága nem tette lehetővé annak megállapítását, hogy az EKB általi közvetlen prudenciális felügyelet helyénvaló volt-e, amennyiben az alaprendelet nem a nemzeti felügyeleti keretek vagy nemzeti felügyeleti standardok nem helyénvaló jellegének bizonyításától tette függővé e közvetlen felügyeletet.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

8 A Törvényszék Hivatalához 2015. március 12-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

9 A Törvényszék Hivatalához 2015. július 23-án benyújtott beadványában az Európai Bizottság kérte, hogy az EKB kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.

10 A Törvényszék negyedik tanácsának elnöke a 2015. augusztus 27-i határozatával megengedte a Tanácsnak, hogy a Bizottság kereseti kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

11 2015. október 9-én a Bizottság benyújtotta a beavatkozási beadványát.

12 A negyedik tanács javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának a 28. cikke alapján úgy határozott, hogy kibővített tanács elé utalja az ügyet.

13 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (kibővített negyedik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

14 A Törvényszék a 2016. szeptember 28-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

15 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot, és rendelje el a 2014. szeptember 1-jei határozat felváltásához kapcsolódó következmények fenntartását;

– az EKB-t kötelezze a költségek viselésére.

16 A Tanács és a Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

17 A megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztása érdekében a felperes öt jogalapra hivatkozik, amelyek lényegében, először is az EKB által alkalmazott szempontok kiválasztása tekintetében az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésének és az SSM-keretrendelet 70. cikkének a

megsértésén, másodszor a tényállással kapcsolatos nyilvánvaló értékelési hibákon, harmadszor az indokolási kötelezettség megsértésén, negyedszer az EKB által a mérlegelési jogköre gyakorlásának hiánya miatti hatáskörrel való visszaélésen, ötödször pedig az EKB-val szemben az ügy valamennyi releváns körülményének a figyelembevételére vonatkozó kötelezettség megsértésén alapul.

A. Az első, az EKB által alkalmazott szempontok jogilag téves jellegére alapított jogalapról

18 A jelen jogalap keretében a felperes lényegében három kifogást emel.

19 Az első kifogás az SSM-keretrendelet 70. cikkében szereplő, valamely szervezet jelentős szervezetté minősítésének „nem helyénvaló” jellegére vonatkozó feltétel téves értelmezésén alapul. Második kifogásával a felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy a sajátos ténybeli körülmények vizsgálatától függetlenül és az alaprendelet céljait és elveit figyelmen kívül hagyva tette meg a jelentős szervezetté minősítés helyénvaló jellegére vonatkozó megállapítását. A harmadik kifogása keretében a felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy az az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdésében szereplő „különleges körülmények” fogalmának értelmezése kapcsán tévesen alkalmazta a jogot.

1. Az alaprendelet és az SSM-keretrendelet vonatkozó rendelkezései

20 Az alaprendeletnek „Az EKB-ra ruházott feladatok” címet viselő 4. cikke az (1) bekezdésében pontosítja, hogy „[a] 6. cikk keretén belül […] az EKB kizárólagos hatáskörébe tartozik a mechanizmusban részt vevő tagállamokban székhellyel rendelkező valamennyi hitelintézetre vonatkozó alábbi feladatok prudenciális felügyelet céljából történő végrehajtása”. Ezt egy kilenc feladatot magában foglaló lista követi.

21 Az alaprendeletnek az „Együttműködés az [SSM] keretében” címet viselő 6. cikke az (1) bekezdésében hangsúlyozza, hogy „[a]z EKB a feladatait egy, az EKB-t és az illetékes nemzeti hatóságokat magában foglaló egységes felügyeleti mechanizmus keretében hajtja végre”, és hogy „[a]z EKB a felelős az [SSM] hatékony és konzisztens működéséért.” Ezen SSM keretében az alaprendelet 6. cikkének (4)–(6) bekezdéséből az következik, hogy az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében felsorolt kilenc feladat tekintetében különbséget tesznek a „jelentős” szervezetek és a „kevésbé jelentősnek” minősített szervezetek felett gyakorolt prudenciális felügyelet között.

22 Ebből következően, először is, a „jelentős” szervezetek feletti prudenciális felügyelet gyakorlása az EKB kizárólagos hatáskörébe tartozik. Az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) és c) pontjában felsorolt feladatok vonatkozásában ugyanez vonatkozik a „kevésbé jelentős” szervezetek feletti prudenciális felügyeletre.

23 Másodszor, a „kevésbé jelentős” szervezetek vonatkozásában, az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésében megállapított további feladatokat illetően az említett rendelet 6. cikke (5) és (6) bekezdésének együttes olvasatából az következik, hogy e feladatok végrehajtását az EKB ellenőrzése alatt a nemzeti hatóságokra ruházzák, amelyek ily módon közvetlen prudenciális felügyeletet gyakorolnak az említett szervezetek felett. Az alaprendelet 6. cikkének (6) bekezdése értelmében „[e] cikk (5) bekezdésének sérelme nélkül az illetékes nemzeti hatóságok hajtják végre a […] feladatokat, és felelősek e feladatokért, valamint az e cikk (4) bekezdésének első albekezdése szerinti hitelintézetekre vonatkozó minden releváns felügyeleti határozat meghozataláért, az e cikk (7) bekezdésében meghatározott keretrendszeren belül, az abban említett eljárásokat betartva”.

24 Ugyanakkor e közvetlen prudenciális felügyelet gyakorlását korlátozza az EKB, amely az alaprendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) és b) pontja alapján hatáskörrel rendelkezik egyrészt arra, hogy „rendeleteket, iránymutatásokat és általános utasításokat ad[jon] ki” az említett hatóságok részére,

„amelyek alapján azok ellátják a[z említett rendelet] 4. cikk[ében] meghatározott feladatokat”, másrészt pedig arra, hogy valamely ügyet átvegyen valamely nemzeti hatóságtól, „úgy dönt[ve], hogy a […] hitelintézetek közül egy vagy több tekintetében minden vonatkozó hatáskörével közvetlenül él”.

25 Az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdéséből az következik, hogy az EKB hatáskörrel rendelkezik az SSM-en belüli együttműködés gyakorlati részletes szabályait tartalmazó keretrendszer elfogadására. Az EKB ennek alapján fogadta el az SSM-keretrendeletet.

26 Harmadszor, meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésének az első albekezdése a felügyelt szervezet fontosságát az SSM-en belül betöltött szerepek felosztására vonatkozó szempontként alkalmazza. Ez alapján tesznek különbséget „kevésbé jelentős” és „jelentős” szervezetek között. Három szempont kerül rögzítésre, így a méret [az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdése első albekezdésének i) pontja], az Unió vagy a mechanizmusban részt vevő bármely tagállam gazdasága szempontjából való jelentőség [az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdése első albekezdésének ii) pontja] és a határokon átnyúló tevékenység jelentősége [az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdése első albekezdésének iii) pontja].

27 E szempontokat az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésének második albekezdése fejti ki, amely szerint „egy hitelintézetet, pénzügyi holdingtársaságot, illetve vegyes pénzügyi holdingtársaságot nem lehet kevésbé jelentősnek minősíteni, kivéve, ha ezt a módszertanban meghatározott különleges körülmények indokolttá teszik, vagy ha az alábbi feltételek közül bármelyik teljesül”. Ezek közé tartozik az ugyanezen rendelet 6. cikke (4) bekezdése második albekezdésének i) pontjában hivatkozott 30 milliárd eurót meghaladó teljes eszközállományra vonatkozó feltétel.

28 Végül, negyedszer, az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésének második albekezdéséből az következik, hogy a „jelentős” intézményi minősítéstől el lehet tekinteni olyan „különleges körülmények” fennállása esetén, amelyek pontos megállapítására az EKB köteles.

29 A „különleges körülmények” e részletes kifejtésére, amelyek alapján el lehet tekinteni valamely hitelintézet „jelentős” intézménnyé minősítésétől, az SSM-keretrendelet 70. és 71. cikkében került sor, amelyek értelmezése a jelen jogalap tárgyát képezi. Az említett rendelet 70. cikkének (1) bekezdéséből az következik, hogy olyan „sajátos és tényleges [helyesen: sajátos ténybeli körülmények[ről van szó], amelyek alapján a felügyelt szervezet jelentőssé minősítése nem helyénvaló az [alap]rendelet célkitűzéseit és elveit és különösen a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazása biztosításának szükségességét figyelembe véve”. Ugyanezen rendelet 70. cikkének (2) bekezdése hangsúlyozza, hogy a „különleges körülmények” kifejezést megszorítóan kell értelmezni. Végül az SSM-keretrendelet 71. cikkének (1) bekezdése kiemeli, hogy az említett különleges körülmények vizsgálatát eseti alapon és konkrétan a prudenciális felügyelettel érintett szervezet vonatkozásában kell lefolytatni.

2. A megtámadott határozat tartalma

30 Az EKB a megtámadott határozatban megállapította, hogy a felperes teljes eszközállományának értéke meghaladja a 30 milliárd eurót, és nem adott helyt a felperes azon érveinek, amelyek az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett, a felperesre vonatkozó „különleges körülmények” fennállásán alapultak, és amelyek igazolták, hogy továbbra is a német hatóságok közvetlen prudenciális felügyelete alá tartozott.

31 Az EKB a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy nem bizonyították, hogy az általa a felperes felett gyakorolt közvetlen felügyelet „ellentétes volt az alaprendelet céljaival”, és hogy ebből következően az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése értelmében e felügyelet nem minősült nem helyénvaló jellegűnek. E tekintetben a felülvizsgálati testület véleményében, amelyen a megtámadott határozat alapul, különösen azt hangsúlyozzák, hogy „különleges körülmények” címén csak abban az esetben lehet figyelmen kívül hagyni a jelentőségre vonatkozóan az alaprendelet

6. cikkének (4) bekezdésében kidolgozott szempontokat, ha e körülmények eredményeképpen az alaprendelet céljai, és különösen az, hogy garantálni kell a magas szintű prudenciális felügyeleti standardok alkalmazását, a nemzeti hatóságoknak közvetlen felügyelete révén jobban biztosítható volt, amit a felperes nem bizonyított.

32 Ami a felperes által előadott, lényegében a nemzeti hatóságok által gyakorolt prudenciális felügyeletnek a felperes különösen alacsony kockázati profiljára tekintettel való elégséges jellegére alapított érvelést illeti, az EKB úgy ítélte meg, hogy az lényegében nem bír jelentőséggel, mivel a szervezetek minősítésére irányuló szakaszban valamely intézmény által a pénzügyi rendszer stabilitására vagy a hitelezőire jelentett kockázat vizsgálatát nem kell figyelembe venni. Úgy vélte továbbá, hogy nem köteles vizsgálat lefolytatására a tekintetben, hogy valamely intézmény jelentősnek minősítése arányos jellegű-e. Az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése és az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése alapján álláspontja szerint kizárólag az EKB által gyakorolt közvetlen felügyelet nem helyénvaló jellegének vizsgálatára kell szorítkoznia.

33 Végül az EKB azt is hangsúlyozta, hogy még ha azon a véleményen is lenne, hogy az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett különleges körülmények álltak fenn a felügyelt szervezet tekintetében, az ő feladata lenne annak vizsgálata, hogy e különleges körülmények igazolhatják-e valamely „jelentős” hitelintézet „kevésbé jelentőssé” minősítését.

3. A valamely prudenciális felügyelet alatt álló szervezet „jelentős” szervezetté minősítésének nem helyénvaló jellegére vonatkozó feltétel téves értelmezésén alapuló kifogásról

34 Amint az a fenti 31. pontban megállapításra került, a megtámadott határozatnak a felülvizsgálati testület véleményével összefüggésben értelmezett olvasatából az következik, hogy az EKB úgy ítélte meg, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének alkalmazása csak abban az esetben eredményezheti a felperes jelentős szervezetté minősítésének mellőzését, ha a német hatóságok általi közvetlen prudenciális felügyelet az EKB által gyakorolt felügyeletnél hatékonyabban biztosítja az alaprendelet céljainak elérését.

35 A felperes lényegében úgy véli, hogy az ilyen vizsgálat téves jogalkalmazáson alapul. Hangsúlyozza, hogy valamely prudenciális felügyelet alatt álló szervezet „jelentős” szervezetként való besorolásának nem helyénvaló jellegére történő hivatkozás, ami az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdésében szerepel, olyan nem definiált jogi fogalomnak minősül, amelyet az EUSZ 5. cikk (4) bekezdésében szereplő arányosság elvére figyelemmel kell értelmezni, amely szabályozza, hogy az uniós intézményeknek milyen módon kell gyakorolniuk a hatásköreiket. Ebből az következik, hogy valamely szervezetnek a méretre vonatkozó szempont alapján való „jelentős” szervezetként történő besorolása nem indokolja az EKB általi közvetlen prudenciális felügyeletet, ebből következően az „nem helyénvaló”, mivel az nem szükséges, amennyiben az EKB makroprudenciális felügyelete alatt álló illetékes nemzeti hatóságok által gyakorolt ellenőrzés elegendő az alaprendelet céljainak a megvalósításához. Ezenkívül valamely szervezet jelentős szervezetté minősítésének arányosságára irányuló vizsgálat nem ellentétes e két rendelkezés szövegével. Ugyanez érvényes e két rendelkezés rendszertani és teleologikus értelmezésére is. A felperes cáfolja továbbá, hogy az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti összes feladat tekintetében az összes szervezetre nézve hatáskört ruházták volna az EKB-ra. Épp ellenkezőleg, az ugyanezen rendelet 6. cikke (4) bekezdésével összefüggésben történő olvasata alapján megállapítható, hogy a szubszidiaritás elvének megfelelően a hatáskör-átruházás kizárólag a jelentős szervezetek tekintetében történt meg, mivel a kevésbé jelentős szervezetek feletti közvetlen prudenciális felügyelet továbbra is a nemzeti hatóságok hatáskörében maradt.

36 Így meg kell állapítani, hogy a felperes az EKB által gyakorolt közvetlen prudenciális felügyelet szükségességére vonatkozó követelményre figyelemmel az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének olyan értelmezését javasolja, amely az EUSZ 5. cikkben foglalt arányosság elvéből,

sőt az abban szereplő szubszidiaritás elvéből is levezethető. Ebből az következik, hogy az EKB-nak vizsgálnia kellett volna, hogy a német hatóságok által gyakorolt prudenciális felügyelet alkalmas volt-e az alaprendelet céljainak a megvalósítására. Ebből következően, amennyiben a felperes bizonyította volna, hogy alacsony kockázati profillal rendelkezik, a felügyelet német hatóságok általi gyakorlása révén kellően megvalósult volna az alaprendelet által elérni kívánt pénzügyi stabilitás védelmének célja. E megközelítés szerint ez igazolta volna, hogy a felperest az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése alapján vissza kell minősíteni „kevésbé jelentős” szervezetté.

37 Az EKB és a Bizottság vitatja ezen értelmezés megalapozottságát. Többek között lényegében úgy vélik, hogy az arányosság és a szubszidiaritás elvét a jogalkotó már az alaprendelet megalkotásakor figyelembe vette, lehetővé téve az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésében felsorolt egyes feladatoknak a nemzetközi hatóságok által a kevésbé jelentősnek minősített szervezetek tekintetében való decentralizált végrehajtását.

38 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a felperes beadványai nem tartalmaznak explicit vagy implicit módon az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó egyetlen arra alapított jogellenességi kifogást sem, hogy e rendelkezés ellentétes lenne az arányosság és a szubszidiaritás elvével vagy az alaprendelet 6. cikkével. Beadványaiban a felperes ily módon úgy döntött, hogy érvelését kizárólag az említett rendelkezés értelmezésére alapozza, anélkül hogy vitatná annak érvényességét.

39 Az ily módon felmerült értelmezési kérdések megválaszolása és az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdése pontos hatályának megállapítása érdekében nemcsak annak szövegét, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az a részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2005. június 7-i VEMW és társai ítélet, C-17/03, EU:C:2005:362, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Egyébiránt, mivel valamely rendeletnek és különösen annak egyik rendelkezésének nyelvtani és történeti értelmezése nem teszi lehetővé, hogy megállapítsák annak pontos hatályát, a kérdéses rendelkezést mind annak célja, mind pedig annak általános rendszere alapján kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 1998. március 31-i Franciaország és társai kontra Bizottság ítélet, C-68/94 és C-30/95, EU:C:1998:148, 168. pont; 1999. március 25-i Gencor kontra Bizottság ítélet, T-102/96, EU:T:1999:65, 148. pont).

41 Ezenkívül ugyancsak az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely másodlagos uniós jogszabályt – amennyiben lehetséges – úgy kell értelmezni, hogy összhangban legyen a Szerződések rendelkezéseivel és az uniós jog általános elveivel (2007. október 4-i Schutzverband der Spirituosen-Industrie ítélet, C-457/05, EU:C:2007:576, 22. pont; 2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 174. pont; 2009. november 25-i Németország kontra Bizottság ítélet, T-376/07, EU:T:2009:467, 22. pont).

a) *Az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezéséről*

42 Ami az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az a következőképpen rendelkezik:

„A[z alap]rendelet 6. cikkének (4) bekezdésének második és ötödik albekezdésében említett különleges körülmények […] olyan sajátos ténybeli körülmények esetén állnak fenn, amelyek alapján a felügyelt szervezet jelentőssé minősítése nem helyénvaló az [alap]rendelet célkitűzéseit és elveit és különösen a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazása biztosításának szükségességét figyelembe véve.”

43 Meg kell állapítani, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezése megerősíteni látszik az EKB által a megtámadott határozatban előnyben részesített álláspontot.

44 Az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a szövege ugyanis kizárólag az arra irányuló vizsgálatot emeli ki, hogy valamely szervezet jelentős szervezetként való besorolása, ebből következően pedig a kizárólagosan az EKB által gyakorolt felügyelete az alaprendelet céljaihoz képest helyénvaló jellegű-e, vagy sem. Semmilyen utalás nem szerepel az EKB által valamely jelentős szervezet felett gyakorolt közvetlen felügyelet szükségességére vonatkozó vizsgálatra nézve.

45 Jóllehet valamely uniós jogi aktus helyénvaló jellegének vizsgálata általában a szóban forgó szabályozásnak az általa követett jogszerű célok elérésére való alkalmasságára irányul, e szabályozás szükségességének értékelése annak ellenőrzésére irányul, hogy az nem lépi-e túl e célok megvalósításához szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: 2015. június 16-i Gauweiler és társai ítélet, C-62/14, EU:C:2015:400, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Ebből következően, mivel az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése olyan „sajátos ténybeli körülmények[re hivatkozik], amelyek alapján a felügyelt szervezet jelentőssé minősítése nem helyénvaló az [alap]rendelet célkitűzéseit és elveit […] figyelembe véve”, ebből szükségszerűen az következik, hogy az csak arra az esetre vonatkozik, amelyben valamely szervezet „jelentős” szervezetté minősítéséből következő közvetlen felügyeletnek az EKB által való gyakorlása kevésbé lenne alkalmas az alaprendelet céljainak a megvalósítására, mint az e szervezet feletti prudenciális felügyelet nemzeti hatóságok által való gyakorlása. Ezzel szemben az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezéséből nem következik valamely „jelentős szervezetet” „kevésbé jelentős szervezetté” való átsorolásának esete azon az alapon, hogy a nemzeti hatóságok által az SSM keretében gyakorolt közvetlen felügyelet ugyanolyan alkalmas lenne az alaprendelet céljainak az elérésére, mint a kizárólag az EKB által gyakorolt felügyelet.

b) Az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a magasabb szintű jogi szabályokkal, így az arányosság és a szubszidiaritás elvével összhangban álló értelmezéséről

47 Az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a szó szerinti értelmezésével szemben a felperes lényegében azt állítja, hogy mivel egyrészt az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése prudenciális felügyelet gyakorlására irányuló hatáskörrel ruházza fel a nemzeti hatóságokat az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdésében felsorolt bizonyos feladatok tekintetében, másrészt pedig az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének célja az EKB-ra átruházott hatáskörök és a nemzeti hatóságok által fenntartott hatáskörök gyakorlásának a felosztása, e rendelkezést az EUSZ 5. cikk (3) és (4) bekezdésében szereplő szubszidiaritás és az arányosság elvével összhangban kell értelmezni.

48 Ebből az következik, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdésében szereplő „nem helyénvaló” kifejezést úgy kell értelmezni, mint amely kizárja a prudenciális felügyelet EKB általi gyakorlását abban az esetben, ha az alaprendelet céljai a nemzeti hatóságok általi felügyelet révén megfelelően elérhetők. Más szavakkal, az e rendelkezésben előírt eltérést nemcsak abban az esetben kell alkalmazni, ha az alaprendelet céljai a nemzeti hatóságok általi közvetlen prudenciális felügyelet keretében jobban megvalósíthatók, hanem abban az esetben is, ha az ilyen felügyelet elegendő e célok megvalósításához.

49 Mivel a felperes érvelése azon a feltételezésen alapul, hogy az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése az ugyanezen rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) és d)–i) pontjában felsorolt feladatok tekintetében hatáskört tart fenn a nemzeti hatóságok javára a „kevésbé jelentősnek” minősített szervezetek vonatkozásában, mielőtt sor kerül az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a felperes által hivatkozott magasabb szintű jogi szabályokkal összhangban álló értelmezésére vonatkozó esetleges lehetőség vizsgálatára, értékelni kell az alaprendelet által az EKB-ra átruházott hatáskörök terjedelmét.

1) Az alaprendelet által az EKB-ra átruházott hatáskörök terjedelméről

50 A felperes cáfolja, hogy az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti összes feladat tekintetében az összes szervezetre nézve hatáskört ruháztak volna az EKB-ra. Az ugyanezen rendelet 6. cikke (4) bekezdésével összefüggésben történő olvasatából az következik, hogy a hatáskör-átruházásra csak a „jelentős” szervezetek vonatkozásában került sor, mivel a „kevésbé jelentős” szervezetek közvetlen prudenciális felügyelete, az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) és c) pontja szerinti feladatok kivételével, továbbra is a nemzeti hatóságok hatáskörében maradt. E hatáskörmegosztás összhangban áll az uniós jog tagállamok általi végrehajtásának az EUMSZ 291. cikk (1) bekezdésében hivatkozott elvével.

51 A felperes megjegyzi továbbá, hogy az EKB-ra átruházott hatáskörök terjedelmére vonatkozó elemzését nem csupán a jogelmélet részesíti előnyben, de az összhangban áll az alaprendelet elfogadásának előzményeivel. A jogalkotó ugyanis a szubszidiaritás és az arányosság elvével még inkább összhangban álló megoldás érdekében tudatosan elvetette a Bizottság eredeti javaslatát, amely az összes hitelintézet prudenciális felügyelete vonatkozásában az EKB javára történő hatáskör-átruházáson alapult.

52 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy először is a kevésbé jelentős szervezetek közvetett prudenciális felügyeletére, ezen belül különösen a rendeletek és általános iránymutatások elfogadására irányuló hatásköröknek, továbbá az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének a) és c) pontjában felsorolt feladatokat illetően az említett szervezetek tekintetében való közvetlen felügyeletnek, végül pedig az említett rendelet 6. cikke (5) bekezdésének b) pontja alapján bizonyos kevésbé jelentős szervezetek tekintetében való közvetlen felügyelet gyakorlására irányuló jogkörnek az EKB tekintetében való fennállása nem képezi akadályát annak, hogy e rendelet 6. cikkének (4) és (6) bekezdése a nemzeti hatóságokra ruházza a kevésbé jelentős szervezetek közvetlen felügyeletére irányuló hatáskört.

53 Ezzel szemben a Bizottság által támogatott EKB úgy véli, hogy kizárólagos hatáskörrel ruházták fel az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti prudenciális feladatok ellátására, mivel csak az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) és d)–i) pontja szerinti feladatoknak a kevésbé jelentős szervezetek tekintetében való és az EKB ellenőrzése alatt történő végrehajtását ruházták át a nemzeti hatóságokra.

54 A Törvényszék először is megjegyzi, hogy az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 6. cikkének a rendelkezései között fennálló kapcsolatra vonatkozó vizsgálatból – amint az a fenti 20–28. pontban kifejtésre került – az következik, hogy az azok közötti összefüggés logikájának lényege annak lehetővé tétele, hogy az EKB-ra ruházott kizárólagos hatáskörök decentralizált keretek között végrehajthatók legyenek, ahelyett hogy a hatáskörök felosztására kerülne sor az EKB és a nemzeti hatóságok között e rendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti feladatok gyakorlása tekintetében. Továbbá ugyanezen rendelet 6. cikke (4) bekezdésének második albekezdéséből szükségszerűen az következik, hogy az EKB kizárólagos hatáskörrel rendelkezik azon „különleges körülmények” megállapítására, amelyek között valamely szervezet közvetlen felügyelete, amely az EKB kizárólagos hatáskörébe tartozik, valamely nemzeti hatóságra bízható.

55 E megállapítást az alaprendelet preambulumbekezdéseinek olvasata is megerősíti.

56 Először is, az alaprendelet (15) és (28) preambulumbekezdéséből az következik, hogy csak a kifejezetten az EKB-ra bízott feladatok kerülnek ki a tagállami hatáskör alól, és hogy a pénzügyi intézményeknek az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdésében felsoroltakon kívüli okokból való prudenciális felügyelete továbbra is a tagállamok hatáskörébe tartozik. Ebből szükségszerűen az következik, hogy az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdésében az EKB-ra bízott feladatok meghatározásának szakaszában került sor az EKB és a nemzeti hatóságok közötti hatáskörmegosztásra.

57 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy jóllehet az alaprendelet (28) preambulumbekezdése felsorolja azokat a felügyeleti feladatokat, amelyeknek a tagállamok hatáskörében kell maradniuk, az az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdésében felsorolt feladatok egyikét sem foglalja magában. Ezenfelül az említett preambulumbekezdés alapján a kevésbé jelentős szervezetek közvetlen felügyelete nem minősül a nemzeti hatóságok hatáskörébe tartozó feladat gyakorlásának.

58 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a „kevésbé jelentősnek” minősített intézmények felügyeletét az alaprendelet a (38)–(40) preambulumbekezdésben, vagyis közvetlenül az ugyanezen rendelet (37) preambulumbekezdése után említi, amely kiemeli, hogy „az illetékes nemzeti hatóságok feladatául kell szabni, hogy támogassák az EKB-t a felügyeleti feladatainak gyakorlásához kapcsolódó jogszabályok előkészítése és végrehajtása során”, és hogy „[e]z mindenekelőtt a hitelintézetek helyzetének folyamatos, napi szintű értékelését és a kapcsolódó helyszíni vizsgálatokat foglalja magában”. Az alaprendelet preambulumbekezdéseinek ezen felépítése annak következményének tűnik, hogy a nemzeti hatóságok által az SSM keretében gyakorolt közvetlen prudenciális felügyeletet az Európai Unió Tanácsa az EKB-t támogató részletszabályként, nem pedig valamely autonóm hatáskör gyakorlásaként irányozta elő.

59 Másodszor, továbbá meg kell jegyezni, hogy az EKB továbbra is jelentős jogkörökkel rendelkezik még olyan körülmények fennállása esetén is, ha a nemzeti hatóságok az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) és d)–i) pontja szerinti felügyeleti feladatokat látnak el, valamint hogy az ilyen jogkörök fennállása a nemzeti hatóságok által az említett feladatok végrehajtása során betöltött szerepének alárendelt jellegére mutat rá.

60 Ily módon az alaprendelet 6. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében az EKB jogosult „rendeletek[…], iránymutatások[…] és általános utasítások[…] [kiadására] az illetékes nemzeti hatóságok részére, amelyek alapján azok ellátják a[z említett rendelet] 4. cikk[e] (1) bekezdésének a) és b) pontján kívüli részeiben meghatározott feladatokat, és meghozzák a felügyeleti határozatokat”.

61 Bár kétségtelen, hogy ez az alárendeltség nem terjed ki arra, hogy az EKB egyedi iránymutatásokat intézhet valamely nemzeti hatósághoz, ennek hiányát ellensúlyozza az alaprendelet 6. cikke (5) bekezdésének b) pontjában biztosított, arra irányuló lehetőség, hogy valamely nemzeti hatóságtól átvegye valamely szervezet prudenciális felügyeletét. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az e rendelkezésben használt kifejezések arra utalnak, hogy e jogkör végrehajtása az EKB-ra ruházott széles mérlegelési jogkört tesz szükségessé, mivel abban pontosításra kerül, hogy „amennyiben az a magas színvonalú felügyelet biztosításához szükséges, az EKB – az illetékes nemzeti hatóságokkal folytatott konzultációt követően saját kezdeményezésére, vagy valamely illetékes nemzeti hatóság kérésére – bármikor úgy határozhat, hogy a (4) bekezdésben említett hitelintézetek közül egy vagy több tekintetében minden vonatkozó hatáskörével közvetlenül él”.

62 Harmadszor, az EKB-ra ruházott hatáskörök kizárólagos jellege azon rendelkezések összehasonlításából is következik, amelyek lehetővé teszik a felügyelt szervezet méretéhez viszonyított szerepeknek az EKB és a nemzeti hatóságok közötti felosztására vonatkozó szempont kialakítását. Jóllehet a fenti 61. pontban kifejtett indokok alapján az alaprendelet 6. cikke (5) bekezdésének b) pontja széleskörűen előirányozza az EKB részére annak lehetőségét, hogy valamely nemzeti hatóságtól átvegyen valamely feladatot, ugyanezen rendelet 6. cikke (4) bekezdésének második albekezdése – ezzel szemben – a „különleges körülmények” megszorítóbb megfogalmazását használja azon lehetőség biztosítása érdekében, hogy valamely „jelentősnek” minősítendő szervezet közvetlen felügyeletét valamely nemzeti hatóságra ruházzanak, és az EKB-ra ruházza e felügyelet tartalmának meghatározására vonatkozó kizárólagos hatáskört.

63 A fentiekből az következik, hogy a Tanács az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti feladatok tekintetében kizárólagos hatáskört ruházott az EKB-ra, és hogy ugyanezen rendelet 6. cikkének célja pusztán az, hogy az EKB ellenőrzése alatt, a kevésbé jelentős szervezetek tekintetében és az alaprendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) és d)–i) pontja szerinti feladatokat illetően lehetővé tegye e

hatáskörnek valamely nemzeti hatóság által az SSM keretében való decentralizált végrehajtását, egyúttal az ugyanezen rendelet 6. cikke (4) bekezdésének második albekezdése értelmében vett „különleges körülmények” fogalma tartalmának meghatározására vonatkozó kizárólagos hatáskört ruház az EKB-ra, amelynek végrehajtására az SSM-keretrendelet 70. és 71. cikkének elfogadásával került sor.

64 A felperes ezzel ellentétes tartalmú érvelése nem kérdőjelezi meg ezt a megállapítást. Ezt különösen az a körülmény támasztja alá, hogy a Tanács a 6. cikknek az alaprendeletbe való beillesztése miatt módosította a Bizottság eredeti javaslatát. Jóllehet az ilyen módosításban a Tanács arra irányuló szándéka érhető tetten, hogy a nemzeti hatóságok részt vegyenek az említett feladatok végrehajtásában, abból ugyanakkor semmiféle olyan következtetés sem vonható le, hogy az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdésében előírt bizonyos feladatok tekintetében prudenciális felügyeletre irányuló hatáskört tartanak fenn a nemzeti hatóságok javára. Ami azon politikusok és tisztviselők által tett nyilatkozatokat illeti, amelyekre a felperes hivatkozott, azok a személyes véleménynyilvánítás szabadsága körébe tartoznak.

2) Az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a szubszidiaritás elvével összhangban álló értelmezéséről

65 Az alaprendelet által az EKB-ra ruházott hatáskörök vizsgálatából az következik, hogy amennyiben a felperes érvelését úgy kell értelmezni, mint amely az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a szubszidiaritás elvével összhangban álló értelmezésén alapul, annak nem lehet helyt adni. Jóllehet ezen elv, amennyiben azt alkalmazni kell, különösen annak vizsgálatát követeli meg, hogy a tervezett intézkedés célja uniós szinten jobban megvalósítható-e, vagy hogy az ilyen cél tagállami szinten ugyanolyan hatékonyan megvalósítható-e, emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 5. cikk (3) bekezdéséből az következik, hogy ez az elv csak azokon a területeken alkalmazandó, amelyek nem tartoznak az Unió kizárólagos hatáskörébe (lásd ebben az értelemben: 2015. június 18-i Észtország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-508/13, EU:C:2015:403, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Erre tekintettel ezen elv nem bír jelentőséggel az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének vagy az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésének értelmezése tekintetében, amelyek a fenti 50–63. cikkben kifejtett okokból kizárólag az EKB kizárólagos hatásköre decentralizált gyakorlásának szabályaira vonatkoznak.

3) Az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének az arányosság elvével összhangban álló értelmezéséről

66 Az EUSZ 5. cikk (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az arányosság elvének megfelelően az Unió intézkedése sem tartalmilag, sem formailag nem terjedhet túl azon, ami a Szerződések célkitűzéseinek eléréséhez szükséges. Az Unió intézményei az arányosság elvét az EUM-Szerződéshez csatolt, a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló jegyzőkönyvben foglaltak szerint alkalmazzák.

67 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata alapján az uniós jog egyik általános elvét képező arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken, így amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, az okozott hátrányok pedig a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2016. május 4-i Philip Morris Brands és társai ítélet, C-547/14, EU:C:2016:325, 165. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Ugyancsak emlékeztetni kell arra, hogy valamely intézkedés elfogadása során az ezen intézkedés arányosságára vonatkozó értékelést össze kell egyeztetni az uniós intézményeket esetlegesen megillető széles mérlegelési mozgástérrel (lásd: 2006. december 12-i Németország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-380/03, EU:C:2006:772, 145. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 A felperes lényegében azt állítja, hogy az arányosság elvéből következő uniós intézkedés szükségességére vonatkozó követelmény azt jeleni, hogy az Unió kizárólagos hatásköreinek a végrehajtására a nemzeti hatáskörök gyakorlását illetően a lehető legnagyobb mértékű rugalmasság biztosítása mellett kerül sor.

70 Érvelése alátámasztása érdekében a felperes Kokott főtanácsnoknak a Toshiba Corporation és társai ügyre vonatkozó indítványára (C-17/10, EU:C:2011:552, 90. pont) hivatkozik, amelyben a Szerződések rendszerében az arányosság elvének tulajdonított alapvető és alkotmányos jelentőségét emelte ki annak megállapítása érdekében, hogy az uniós versenyjog egységes alkalmazása nem követeli meg, hogy tartósan és véglegesen megfosszák a tagállami versenyhatóságokat nemzeti „kartelljoguk" alkalmazásának a lehetőségétől, mivel elegendő ezt a hatáskört a Bizottság által kezdeményezett eljárás időtartamára megvonni, majd ezen eljárás befejezését követően a Bizottság határozatának figyelembevételére kötelezni őket.

71 E tekintetben elegendő annak megállapítása, hogy olyan jogi összefüggésben hivatkoztak ilyen vizsgálatra, amely nem vethető össze a jelen ügy összefüggéseivel.

72 Ugyanis abban az ügyben azt vizsgálták, hogy az uniós versenyjog végrehajtására vonatkozó hatáskörök Bizottság által való gyakorlása milyen következményekkel járt a nemzeti versenyhatóságok által a saját nemzeti versenyjoguk alkalmazása tekintetében. A jelen ügyben azonban a fenti 50–64. cikkben ismertetett okokból a nemzeti hatóságok az SSM alapján az Unió kizárólagos hatáskörének decentralizált végrehajtása, nem pedig valamely nemzeti hatáskör gyakorlása keretében járnak el.

73 Ebből következően a közvetlen prudenciális felügyelet EKB általi gyakorlása kizárólag az EUMSZ 291. cikk (1) bekezdésében hangsúlyozott, az uniós jognak a tagállamok belső jogrendjében való végrehajtására vonatkozó tagállami elsődleges hatáskör elvét érintheti. Ez a rendelkezés ugyanis arra emlékeztet, hogy az uniós intézményrendszer, valamint az Unió és a tagállamok közötti kapcsolatokra vonatkozó szabályok alapján eltérő uniós jogi rendelkezés hiányában a tagállamok feladata az uniós jog végrehajtásának a területükön való biztosítása (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1995. november 23-i Nutral kontra Bizottság ítélet, C-476/93 P, EU:C:1995:401, 14. pont).

74 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy e hatáskör fenntartásából nem vezethető le az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a felperes által előadottak szerinti értelmezése, tudniillik hogy az az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdésében szereplő szempontok alapján jelentősnek minősülő intézmények tekintetében eseti alapon előírja annak vizsgálatát, hogy az alaprendelet céljai a nemzeti hatóságok közvetlen felügyelete útján ugyanúgy elérhetők-e.

75 Ez az értelmezés ugyanis az alaprendeletben szereplő egyensúly megkérdőjelezéséhez vezethet, amennyiben az annak eseti vizsgálatával jár, hogy az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdésében szereplő szempontok alkalmazása ellenére valamely jelentős intézménynek nem kell-e a nemzeti hatóságok közvetlen felügyelete alá kerülnie arra tekintettel, hogy e hatóságok alkalmasabbak az alaprendelet céljainak az elérésére.

76 Meg kell állapítani, hogy az ilyen vizsgálat közvetlen ellentmondásban áll az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésének logikájában alapvevő szerepet betöltő két tényezővel, tudniillik egyrészt azzal az elvvel, hogy a jelentős intézmények kizárólag az EKB felügyelete alá tartoznak, másrészt pedig az olyan pontosan meghatározott vagylagos feltételek fennállásával, amelyek lehetővé teszik valamely pénzügyi intézmény jelentőségének a megítélését. A 6. cikk (4) bekezdése második albekezdésének i) pontja alapján e feltételek között szerepel a pénzügyi intézmény teljes eszközállománya tekintetében meghatározott 30 milliárd eurós értékhatár, amely feltétel a felperes tekintetében teljesültnek tekinthető.

77 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a jogalkotó az alaprendelet 6. cikkében az SSM létrehozásával összehangolta a tagállamok által az uniós jog végrehajtása terén betöltött szerep figyelembevételét az említett rendelet céljainak teljesülésével.

78 Egyrészt, amint az az alaprendelet (13) és (15) preambulumbekezdéséből következik, az alaprendelet többek között az uniós pénzügyi rendszer stabilitásának a hitelintézetek felügyeletére vonatkozó szakpolitikákkal kapcsolatos külön feladatok végrehajtása révén való védelmét írja elő, amely feladatok ellátására az EKB az euroövezet központi bankjaként, amely rendkívül nagy tapasztalattal rendelkezik a makrogazdaságot és a pénzügyi stabilitást érintő kérdésekben, kiválóan alkalmas.

79 Másrészt ahelyett, hogy az alaprendelet kizárná a tagállamokat az EKB-ra ruházott prudenciális feladatok ellátásából, bevonja őket azokba, az SSM keretében és a 6. cikke (4) és (6) bekezdése útján lehetővé téve számukra, hogy az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti feladatok nagy részét decentralizált alapon hajtsák végre a kevésbé jelentős szervezetek tekintetében.

80 A fentiek összességéből az következik, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdését, amennyiben az olyan „sajátos ténybeli körülmények[re hivatkozik], amelyek alapján a felügyelt szervezet jelentőssé minősítése nem helyénvaló az [alap]rendelet célkitűzéseit és elveit és különösen a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazása biztosításának szükségességét figyelembe véve”, úgy kell értelmezni, mint amely kizárólag olyan sajátos ténybeli körülményekre hivatkozik, amelyből az következik, hogy a nemzeti hatóságok által gyakorolt közvetlen prudenciális felügyelet alkalmasabb az alaprendelet céljainak és elveinek a megvalósítására, és hogy különösen szükség van a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazásának a biztosítására.

81 Ebből következően az EKB nem követte el a hivatkozott téves jogalkalmazást annak megállapításával, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének alkalmazása csak abban az esetben eredményezheti a felperes jelentős szervezetté minősítésének mellőzését, ha bizonyításra kerül, hogy a német hatóságok általi közvetlen prudenciális felügyelet alkalmasabb az EKB általi felügyeletnél az alaprendelet céljainak a biztosítására.

82 A felperes arra alapított érvelése, hogy az EKB más, átsoroláshoz vezető határozataiban nem alkalmazta azokat a szempontokat, amelyekre a megtámadott határozatban hivatkozott, nem kérdőjelezi meg e megállapítást.

83 Ugyanis amennyiben ilyen érvelésre hivatkoznak annak bizonyítása érdekében, hogy az EKB tévesen tagadta meg annak vizsgálatát, hogy a nemzeti hatóságok általi közvetlen prudenciális felügyelet elegendő-e az alaprendelet céljainak eléréséhez, azt eleve el kell utasítani, mivel megállapításra került, hogy az EKB nem alkalmazta tévesen a jogot az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének értelmezése során.

84 Amennyiben az ilyen érvelést úgy kell tekinteni, mint amely lényegében az egyenlő bánásmód elvének a felperes hátrányára történő megsértésén alapul, annak szintén nem lehet helyt adni. Emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elvének a tiszteletben tartását össze kell egyeztetni a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával, ami azt jelenti, hogy valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenes cselekményre előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat (lásd ebben az értelemben: 2011. április 14-i Visa Europe és Visa International Service kontra Bizottság ítélet, T-461/07, EU:T:2011:181, 219. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így még ha úgy tekintjük is, hogy az EKB tévesen sorolta át a felperes által hivatkozott szervezeteket, az ilyen hiba nem érinti a megtámadott határozat megalapozottságát, amely megtagadja a felperesnek a „kevésbé jelentős” szervezetté való visszaminősítését.

85 A jelen kifogást ezért el kell utasítani.

c) A sajátos ténybeli körülményekre és az alaprendelet céljaira vonatkozó vizsgálat hiányára alapított kifogásról

86 A felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy az a sajátos ténybeli körülmények vizsgálatától függetlenül és az alaprendelet céljait és elveit figyelmen kívül hagyva tette meg a jelentős szervezetté minősítés helyénvaló jellegére vonatkozó megállapítását.

87 E tekintetben elegendő rámutatni arra, hogy a 2014. szeptemberi határozat felülvizsgálata iránti kérelem érdekében a felperes kizárólag a német hatóságok általi prudenciális felügyelet gyakorlásának állítólagosan elégséges jellegére alapította az érvelését, tekintettel arra, hogy állítólagosan alacsony kockázati profillal rendelkezik.

88 Ugyanis a felperes 2014. július 10-i és 2014. október 6-i leveleinek olvasatából az következik, hogy érvelését kizárólag arra alapította, hogy a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazásának biztosításához nem volt szükséges az EKB általi közvetlen prudenciális felügyelet, anélkül hogy hivatkozott volna arra a körülményre, hogy a nemzeti felügyelet alkalmasabb lenne e célok elérésére.

89 Ebből következően, figyelemmel az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének szövegére, az EKB jogszerűen tekinthette úgy, hogy az ilyen érvelés nem bír relevanciával, anélkül hogy szükség lenne a felperes által hivatkozott ténybeli körülmények vizsgálatára, vagy annak ellenőrzésére, hogy a felperes felett a német hatóságok által gyakorolt felügyelet alkalmas volt-e az alaprendelet céljainak az elérésére.

90 Következésképpen e kifogást el kell utasítani.

d) „A különleges körülmények” fogalmának értelmezése kapcsán történt téves jogalkalmazásra alapított jogalapról

91 A felperes továbbá azt kifogásolja az EKB-val szemben, hogy az „kétszintű vizsgálatot” folytatott le, megállapítva egyrészt, hogy különleges körülményeknek kell fennállniuk, másrészt pedig hogy e körülmények alapján az EKB általi prudenciális felügyeletnek nem helyénvalóvá kell válnia, ami ellentétes lenne az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének szövegével.

92 Emlékeztetni kell arra, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése értelmében „az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésének második és ötödik albekezdésében említett különleges körülmények […] olyan sajátos ténybeli körülmények esetén állnak fenn, amelyek alapján a felügyelt szervezet jelentőssé minősítése nem helyénvaló az [alap]rendelet célkitűzéseit és elveit és különösen a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazása biztosításának szükségességét figyelembe véve”.

93 Az SSM-keretrendelet 71. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy „[e]seti alapon és konkrétan az érintett felügyelt szervezet vagy felügyelt csoport – de nem felügyelet szervezetek kategóriái – vonatkozásában kell meghatározni, hogy fennállnak-e olyan különleges körülmények, amelyek indokolják az egyébként jelentős felügyelt szervezet kevésbé jelentősnek minősítését”.

94 E két rendelkezésből szükségszerűen az következik, hogy a különleges körülmények fennállására vonatkozó vizsgálatot a felügyelt szervvel kapcsolatos ténybeli körülményekre figyelemmel kell értékelni.

95 Az EKB a megtámadott határozatban megállapította, hogy „még ha azon a véleményen lenne is, hogy a[z alap]rendelet 6. cikkének (4) bekezdésében hivatkozott különleges körülmények álltak fenn a felügyelt szervezetet illetően, továbbra is az EKB feladata lenne annak vizsgálata, hogy e különleges körülmények igazolhatják-e valamely jelentős hitelintézet kevésbé jelentőssé minősítését”.

96 Meg kell állapítani, hogy amennyiben a megtámadott határozatnak a fenti 95. pontjában hivatkozott részét úgy kell érteni, mint amely összekeveri az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdésében szereplő „sajátos ténybeli körülmények” fogalmát, amely annak megállapítása során alkalmazandó, hogy valamely szervezet jelentőssé történő besorolása helyénvaló-e, vagy sem, az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdésében használt „különleges körülmények” fogalmával, amelynek tartalmát az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése hivatott pontosítani, abban az esetben az jogi szempontból tévesnek minősül.

97 Ugyanis ezen érvelést követve az EKB a „különleges körülmények” fennállásának bizonyítását és az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének alkalmazását elkülönült feltételeknek minősíti. Ebből következően valamely „jelentős” szervezet „kevésbé jelentős” szervezetté való átminősítése nem indokolható önmagában az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése értelmében vett különleges körülményekkel. Ezenfelül még az is szükséges, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdésében foglalt szempontok teljesüljenek.

98 Az e két rendelkezés közötti kapcsolat logikájából nem ez következik. Valamely szervezet átminősítésének indokolásához elegendő a különleges körülmények fennállása. Ugyanakkor e körülmények fennállásának ellenőrzése érdekében az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdését kell alkalmazni.

99 A megtámadott határozat e része ennélfogva téves jogalkalmazáson alapul, ami ugyanakkor nem érinti annak jogszerűségét, mivel az említett szövegrész az indokolás mellékes részének minősül, amint azt a feltételes mód használata is alátámasztja. Az EKB ugyanis nem ismeri el a „különleges körülmények” fennállását, hanem csak kifejti a véleményét azokról a következményekről, amelyekről ilyen körülmények fennállása esetén feltételezhető, hogy léteznek. Ezt a kifogást tehát mindenképpen el kell utasítani.

100 A fentiekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

B. A második, a tényállással kapcsolatos nyilvánvaló értékelési hibákra alapított jogalapról

101 A felperes fenntartja, hogy a megtámadott határozat nyilvánvaló értékelési hibákban szenved.

102 Először is, az alaprendelet céljainak az eléréséhez, tudniillik a pénzügyi piacok stabilitásának, a hitelintézetek biztonságának és stabilitásának, valamint a betétesek védelmének biztosításához nem szükséges az EKB általi közvetlen prudenciális felügyelet. Másodszor, a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazásának biztosításához nem szükséges az EKB általi közvetlen prudenciális felügyelet. Harmadszor, az alaprendelet más céljai tekintetében sem szükséges az EKB általi közvetlen prudenciális felügyelet. Negyedszer, a felperesnek a nemzeti hatóság általi közvetlen prudenciális felügyelete összhangban van az alaprendelet elveivel. Ötödször, a megtámadott határozat még az EKB által elfogadott téves értékelési szempontra tekintettel is nyilvánvaló értékelési hibákban szenved.

103 Az EKB, amelyet a Bizottság támogat, a jelen jogalap elutasítását kéri.

104 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a jelen jogalap keretében a felperes által előadott érvelés lényegi részét tekintve azon az előfeltevésen alapul, hogy az alaprendelet céljai és a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazása elérhető a német hatóságok által gyakorolt közvetlen felügyelet útján. Ugyanis a felperes a beadványaiban annak bizonyítására összpontosít, hogy nyilvánvalóan téves volt a jelentős szervezeti minősítés fenntartása, tekintettel arra, hogy nem volt szükséges az EKB általi prudenciális felügyelet.

105 Meg kell állapítani, hogy az ilyen érvelés nem bír relevanciával, mivel az első jogalap vizsgálata kapcsán kifejtett indokok alapján az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése nem értelmezhető úgy, mint amely valamely szervezet közvetlen prudenciális felügyeletének a szükségességére vonatkozó vizsgálat feltételeként magában foglalja azt, hogy e szervezetnek az alaprendelet 6. cikke (4) bekezdésére tekintettel jelentős szervezetnek kell minősülnie.

106 A felperes csak másodlagosan hivatkozik arra, hogy „még ha elfogadjuk is az [EKB] téves értékelési szempontját, a megtámadott határozat nyilvánvaló értékelési hibákban szenved”.

107 E kijelentés alátámasztására a felperes először is a 2014. július 10-i és 2014. október 6-i leveleinek a tartalmára hivatkozik.

108 Ugyanakkor a fenti 87–89. pontban kifejtett indokok alapján meg kell jegyezni, hogy a felperes azokban csak arra hivatkozott, hogy a nemzeti szintű felügyelet alkalmasabb lenne az alaprendelet céljainak az elérésére, mint az EKB általi közvetlen felügyelet.

109 Másodszor, a felperes a válaszában lényegében arra hivatkozik, hogy a német hatóságok általi prudenciális felügyelet alkalmasabb a magas színvonalú felügyelet következetes alkalmazására irányuló cél biztosítására, amelyre az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése hivatkozik. E tekintetben megjegyzi, hogy különböző jogszabályok vonatkoznak rá, így nemcsak a módosított, a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) és a bankszektor szervezéséről szóló német törvény, hanem a Baden-Württemberg tartomány tartományi hitelbankjáról szóló törvény, továbbá számos felügyeleti hatóság, így nemcsak a Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Bafin) (pénzügyi szolgáltatások szövetségi felügyelete, Németország), a Bundesbank (szövetségi bank, Németország) és az EKB, hanem Baden-Württemberg tartomány pénzügyminisztériuma is ellenőrzést gyakorol felette.

110 Ily módon a felperes lényegében azt állítja, hogy a tevékenységét körülvevő jogi keretek és felügyeleti hatóságok sokféleségéből következően a magas színvonalú prudenciális felügyelet következetes alkalmazásának a biztosítása érdekében a nemzeti hatóságok alkalmasabbak arra, hogy azokkal együttműködjenek, mint az EKB.

111 E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy a felperes nem hivatkozik semmiféle olyan, Baden-Württemberg tartomány és a német hatóságok közötti megállapodás vagy összefogás fennállására, amely alkalmas lenne arra, hogy az azok közötti együttműködést az EKB-val való együttműködésnél könnyebbé tegyék.

112 Ebből következően a jelen jogalapot el kell utasítani.

C. A harmadik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

113 A felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat elfogadásával az EKB megsértette az indokolási kötelezettségét. Emlékeztet arra, hogy a megtámadott határozat indokolásának a kötelezettsége mind az SSM-keretrendelet 33. cikkének (2) bekezdéséből, 39. cikkének (1) bekezdéséből és 44. cikkének (1) bekezdéséből, mind pedig az alaprendelet 22. cikke (2) bekezdésének második albekezdéséből, valamint az EUMSZ 296. cikk második bekezdéséből következik.

114 Először is, a megtámadott határozat indokolása következetlen és ellentmondásos, ez pedig akadályát képezi annak, hogy abból az EKB által alkalmazott szempont levezethető legyen. A „nem helyénvaló jelleg” fogalma kapcsán az EKB által a beadványaiban támogatott értelmezés nem szerepel a megtámadott határozatban, és az mindenesetre önmagában ellentmondásos.

115 Másodszor, a felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat indokolása egyszerű állítások és alá nem támasztott tagadások kimondására szorítkozik. Különösen azt rója fel az EKB-nak, hogy az nem indokolta azon állítását, miszerint a piacok stabilitására vagy a befektetőkre irányuló veszély hiánya nem minősül különleges körülménynek. A megtámadott határozat ugyancsak nem fejti ki, hogy a német hatóságok általi felügyelet miért nem lehet alkalmasabb az alaprendelet céljainak eléréséhez.

116 Harmadszor, a felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy az nem vizsgálta meg az általa a közigazgatási eljárás során kifejtett olyan sajátos ténybeli körülményekre vonatkozó érveket, amelyek alapján a jelentős szervezetté minősítése nem helyénvalóvá válik. Úgy véli, hogy annál is inkább részletesen ki kell fejteni azon indokokat, amelyek miatt az EKB ezen érveket nem minősítette relevánsnak, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének alkalmazása során széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik. Sem a megtámadott határozatból, sem pedig annak összefüggéseiből nem vezethető le ilyen magyarázat.

117 Az EKB, amelyet a Bizottság támogat, a jelen jogalap elutasítását kéri.

118 Az alaprendelet 22. cikke (2) bekezdésének második albekezdése szerint az EKB határozatait indokolni kell.

119 Az SSM-keretrendelet 33. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján az EKB prudenciális felügyeleti határozatait el kell látni a határozat indokolásával. Az indokolásnak tartalmaznia kell a lényeges tényeket és jogi indokokat, amelyekre az EKB a felügyeleti határozatát alapította.

120 Az SSM-keretrendelet 39. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy „[a] felügyelt szervezet jelentős felügyelt szervezetnek minősül, ha az EKB az érintett felügyelt szervezethez […] intézett EKB határozatban így határoz, kifejtve a határozatot alátámasztó indokokat”.

121 Hangsúlyozni kell, hogy az alaprendeletben és az SSM-keretrendeletben az ilyen rendelkezések pusztán emlékeztetnek arra az indokolási kötelezettségre, amely az EUMSZ 296. cikk második bekezdése értelmében áll fenn az uniós intézményekkel és szervekkel szemben.

122 Az EUMSZ 296. cikk szerinti indokolási kötelezettség olyan lényeges alaki követelmény, amelyet meg kell különböztetni az indokolás megalapozottságától, amely a vitatott aktus érdemi jogszerűségét veti fel (lásd: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

123 E megközelítésben egyrészt az EUMSZ 296. cikk által megkövetelt indokolást a kérdéses jogi aktus természetéhez kell igazítani, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust meghozó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Különösen, ami az egyedi határozatokat illeti, az azok indokolására vonatkozó kötelezettség célja – a bírósági felülvizsgálat lehetővé tételén kívül – az érintett részére elegendő tájékoztatás biztosítása annak eldöntéséhez, hogy a határozat adott esetben valamely, az érvényességének vitatását lehetővé tevő hibában szenved-e (lásd: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

124 Másrészt az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére, valamint a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 116. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

125 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a felülvizsgálati testület véleménye azon összefüggések részét képezi, amelybe a megtámadott határozat illeszkedik, és az ennélfogva a fenti 124. cikkben hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján figyelembe vehető annak értékelése során, hogy az említett határozatot kellően megindokolták-e.

126 Az alaprendelet „Felülvizsgálati testület” címet viselő 24. cikke ugyanis az (1) bekezdésében pontosítja, hogy „az EKB az [ilyen irányú] felülvizsgálati kérelmet követően felülvizsgálati testületet hoz létre az EKB által az e rendeletben rá ruházott jogkörben hozott határozatok belső adminisztratív felülvizsgálata céljából”, valamint hogy „a belső adminisztratív felülvizsgálat arra vonatkozik, hogy az említett határozatok eljárásilag és érdemben megfelelnek-e ennek a rendeletnek”. Ugyanezen cikk (7) bekezdése a következőket írja elő:

„A felülvizsgálati testület – miután döntött a felülvizsgálat elfogadhatóságáról –, a kérdés sürgősségének megfelelő időszakon belül, de legkésőbb a kérelem kézhezvételét követő két hónapon belül véleményt ad, és új határozattervezet kidolgozása céljából a felügyeleti testülethez utalja az ügyet. A felügyeleti testület figyelembe veszi a felülvizsgálati testület véleményét, és haladéktalanul benyújtja az új határozattervezetet a Kormányzótanácsnak. Az új határozattervezet hatályon kívül helyezi az eredeti határozatot, felváltja egy azonos tartalmú határozattal, vagy felváltja egy módosított határozattal. Ha a Kormányzótanács tíz munkanapon belül nem emel kifogást, az új határozattervezet elfogadottnak tekintendő.”

127 Ebből szükségszerűen az következik, hogy amennyiben a megtámadott határozatot a felülvizsgálati testület véleményében foglalt javaslattal összhangban fogadták el, e határozat követi az említett véleményt, és az abban szereplő magyarázatok figyelembe vehetők annak vizsgálata során, hogy a megtámadott határozatot kellően megindokolták-e.

128 Először is, a fenti 31–32. pontban kifejtett indokok miatt – a felperes állításával ellentétben – a megtámadott határozat és a felülvizsgálati testület véleményének együttes értelmezéséből az következik, hogy egyrészt az EKB úgy vélte, hogy csak abban az esetben állhatnak fenn „különleges körülmények”, ha az alaprendelet céljai a nemzeti hatóságok közvetlen prudenciális felügyelete révén jobban biztosíthatók, és hogy másrészt a felperes nem bizonyította, hogy ez a feltétel e tekintetben teljesült. Szintén meg kell jegyezni, hogy mind a felülvizsgálati testület véleménye, mind pedig a megtámadott határozat tartalmazza a felperes érveinek összefoglalását.

129 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az első jogalap vizsgálata azt igazolja, hogy a felperes megértette az EKB érvelését, amit az említett jogalap keretében vitatott is, a Törvényszék pedig a megtámadott határozat indokainak megalapozottságára vonatkozó jogszerűségi vizsgálatot folytathatott le.

130 Másodszor, ami a felperes azon kijelentését illeti, amelyet az általa a közigazgatási eljárás során előadott érvelésre adott válasz elégtelen jellegére alapított, a 87–89. és 107–108. pontból az következik, hogy a felperes az említett eljárásban arra szorítkozott, hogy megpróbálja bizonyítani, hogy az EKB közvetlen prudenciális felügyelete nem szükséges, mivel a német hatóságok általi felügyelet elegendő az alaprendelet céljainak a megvalósításához, anélkül hogy megpróbálta volna bizonyítani, hogy e felügyelet alkalmasabb az említett célok elérésére. Ebből következően, az EKB által támogatott értelmezésre vonatkozó nyilvánvalóan nem releváns érvelést illetően az EKB nem tekinthető úgy, mint amely köteles cáfolata okainak a részletes indokolására, mivel a felperes azokat egyszerűen levezetheti a megtámadott határozatból és a felülvizsgálati testület véleményéből.

131 Harmadszor, a felperes azon kifogását illetően, amelyet a megtámadott határozat indokolásának ellentmondásos jellegére alapított, kétségtelenül igaz, hogy az indokolásnak logikusnak kell lennie, és különösen nem tartalmazhat olyan belső ellentmondást, amely megakadályozza a jogi aktus indokainak megfelelő megértését (2011. szeptember 29-i Elf Aquitaine kontra Bizottság ítélet, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151. pont).

132 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a vitatott határozat indokolása tekintetében nem áll fenn a hivatkozott ellenmondásos jelleg.

133 Egyrészt a fenti 31–34. pontban kifejtett okokból, és ellentétben azzal, amit – úgy tűnik – a felperes állít, nincs ellentmondás egyfelől a felülvizsgálati testület véleményében szereplő arra vonatkozó megjegyzés között, hogy a „különleges körülmények” fennállása azt vonja maga után, hogy a nemzeti hatóságok közvetlen felügyeletének jobban kell garantálnia az alaprendelet céljait, különösen pedig a magas színvonalú prudenciális felügyelet következetes alkalmazása biztosításának a szükségességét, másfelől pedig a megtámadott határozatban szereplő arra vonatkozó utalás között, hogy az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének az alkalmazhatóságához az EKB által a felperes felett gyakorolt közvetlen felügyeletnek ellentétesnek kell lennie az alaprendelet céljaival.

134 Másrészt, a megtámadott határozat indokolásának az ellentmondásos jellegét illetően, amennyiben az annak megállapítására irányul, hogy a különleges körülmények fennállása nem elégséges az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének az alkalmazásához, a fenti 99. pontban megállapításra került, hogy a megtámadott határozat ezen indokolása abban csak kiegészítő jelleggel szerepelt. E szövegrész tehát nem képezheti akadályát az EKB által a megtámadott határozatban alkalmazott szempont megfelelő megértésének.

135 A fentiekből következően a megtámadott határozatot jogilag megkövetelt módon indokolták.

136 A harmadik jogalapot ebből következően el kell utasítani.

D. A negyedik, az EKB által elkövetett abból fakadó hatáskörrel való visszaélésre alapított jogalapról, hogy az jogellenesen nem gyakorolta a mérlegelési jogkörét

137 A felperes azt rója fel az EKB-nak, hogy az nem élt mérlegelési jogkörével az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének a vele szemben való alkalmazása során, ami hatáskörrel való visszaélésnek minősül. Megjegyzi, hogy ez a rendelkezés nem tartalmazza az EKB által figyelembe vehető okok kimerítő felsorolását. Ebből következően az EKB a megtámadott határozatban tévesen indult ki abból, hogy a felperes által előadott érvelés olyan okok figyelembevételét eredményezte volna, amelyeket az említett rendelet nem ír elő.

138 Az EKB, amelyet a Bizottság támogat, e jogalap elutasítását kéri.

139 Az ítélkezési gyakorlatból kétségtelenül az következik, hogy amennyiben valamely intézményt mérlegelési jogkörrel ruháznak fel, e jogkört teljeskörűen gyakorolnia kell (lásd ebben az értelemben: 2011. július 14-i Freistaat Sachsen kontra Bizottság ítélet, T-357/02 RENV, EU:T:2011:376, 45. pont; 2012. július 10-i Smurfit Kappa Group kontra Bizottság ítélet, T-304/08, EU:T:2012:351, 90. pont). Ily módon a jogi aktus alkotójának képesnek kell lennie arra, hogy az uniós bíróság előtt bizonyítsa, hogy a jogi aktust mérlegelési jogköre tényleges gyakorlásával fogadták el, ami feltételezi az ezen aktus által szabályozni szándékozott helyzet valamennyi releváns tényének és körülményének a figyelembevételét (2006. szeptember 7-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-310/04, EU:C:2006:521, 122. pont).

140 Ugyanakkor e helyütt emlékeztetni kell arra, amint azt a Törvényszék a fenti 87–89. pontban hangsúlyozta, hogy a felperes által a közigazgatási eljárás során előadott érvelés kizárólag annak alátámasztására irányult, hogy az alaprendelet céljai a nemzeti hatóságok által a felperes felett gyakorolt közvetlen felügyelet révén is elérhetők, és hogy az ilyen érvelés – az első jogalap vizsgálata során kifejtett indokok miatt – az SSM-keretrendelet 70. cikke (1) bekezdésének az alkalmazása keretében nem bír jelentőséggel.

141 Következésképpen nem róható fel az EKB-nak, hogy nem gyakorolta mérlegelési jogkörét, és a kezdetektől elutasított egy nem releváns érvelést.

142 Ennélfogva a negyedik jogalapot el kell utasítani.

E. Az ötödik, az EKB-t terhelő azon kötelezettség megsértésére alapított jogalapról, hogy vizsgálja meg és vegye figyelembe a jelen ügy összes releváns körülményét

143 A felperes emlékeztet arra, hogy az SSM-keretrendelet 28. cikkének (2) bekezdése alapján az EKB-nak az összes releváns körülményt figyelembe kell vennie. Hivatkozik továbbá az EKB-ra háruló azon kötelezettségre, hogy alaposan és pártatlanul vizsgálja meg és vegye figyelembe az ügy valamennyi releváns ténybeli és jogi elemét, amely kötelezettség a Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (1) bekezdésében meghatározott gondos ügyintézéshez való jogból következik.

144 Azt rója fel az EKB-nak, hogy nem vette figyelembe azokat a körülményeket, amelyek először is azon gyakorlati nehézségeken alapulnak, amelyekkel a fizetésképtelenség során szembesült, másodszor azon, hogy a méretre vonatkozó szempont kivételével nem felelt meg az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdésében foglalt egyetlen szempontnak sem, harmadszor pedig azon, hogy a német hatóságok által gyakorolt prudenciális felügyelet kapcsán a múltban nem merült fel kockázat.

145 Az EKB, amelyet a Bizottság támogat, a jelen jogalap elutasítását kéri.

146 Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy amikor az uniós intézmények mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az uniós jogrend által a közigazgatási eljárásokban nyújtott garanciák tiszteletben tartása különösen alapvető jelentőséggel bír.

147 Kétségtelen, hogy a közigazgatási eljárások uniós jogi garanciái közé tartozik különösen az Alapjogi Charta 41. cikke által rögzített gondos ügyintézéshez való jog, amelyhez a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége kapcsolódik, hogy az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálja (2003. szeptember 30-i Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság ítélet, T-191/98 és T-212/98–T-214/98, EU:T:2003:245, 404. pont).

148 E kötelezettségre az SSM-keretrendelet 28. cikkének (2) bekezdése hivatkozik, amennyiben abban kimondásra kerül, hogy „[a]z EKB értékelésében figyelembe veszi az összes lényeges körülményt”.

149 Ugyanakkor a fenti 140. pontban kifejtettel azonos okokból hangsúlyozni kell, hogy azok a körülmények, amelyek figyelmen kívül hagyását az EKB-nak felrótták, az SSM-keretrendelet 70. cikkének (1) bekezdése alapján nem voltak relevánsak, és hogy ennélfogva nem róható fel ténylegesen az EKB-nak, hogy e rendelkezés alkalmazása során nem vett figyelembe ilyen körülményeket.

150 Így az ötödik jogalapot, ebből következően pedig a kereset egészét el kell utasítani.

IV. A költségekről

151 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel a jelen ügyben pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell saját, valamint az EKB részéről felmerült költségek viselésére.

152 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank maga viseli saját költségeit, valamint az Európai Központi Bank részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Prek Labucka Schwarcz

Kreuschitz Schalin

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. május 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg 73. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.